

godt, og han trængte til Bevægelse efter den lange Indesiddende. Vintersolen kastede sine lange Skygger henover Markerne, hvor hist og her et Par svangre Faar gik og pillede paa Vaargræsset. Han var ved godt Mod og saa rolig, at han selv forundrede sig derover. Med en ejendommelig, næsten religiøs Betagethed hørte han Lyden af sine taktfaste, sideniuske Skridt paa den frosthaarde Jord. Det var, som om noget i denne Lyd forbandt ham med Verden langt, langt borte, hvorfra der paa hemmelighedsfuld Vis tilstrømmede hans Legeme Kraft, hans Sind Forjættelse, hans Tanker Fred.

Nu gik naturligvis alting ganske anderledes, end han havde beregnet. Den første, han saa, da han kom ind gennem Præstegaardsporten, var Fru Blomberg, der stod midt i Gaarden omringet af sine Høns. Med knebent afmaalt Værdighed takkede hun for den Hilsen, han overbragte, og bød ham indenfor. Her sad Inger ganske rigtig ved Klaveret; men Moderen veg ikke fra Stuen, og Spørgsmaal og Svar naaede ikke langt udover Hofjægermesterens Sygdom. Tilsidst kom Præsten ind i sin lille, sorte Lastings Jakke og erobrede øjeblikkelig Samtalen, og Per var allerede forberedt paa at maatte gaa bort med uforrettet Sag.

Da hørtes der Hovslag udenfor i Gaarden; en gammeldags Kalechevogn svingede op for Døren. Det viste sig at være en ældre Nabopræst og hans Frue, der kom for at gøre Julevisit. Der var i Forvejen bleven bragt en Bakke ind med Vin og Kager; nu kom der tillige Chokolade og Kaffe, og Inger hjalp til med Opvarmningen.

En Timestid efter tog de fremmede Præstefolk bort; og i de Par Minuter, der hengik, mens Pastor Blomberg og hans Kone fulgte dem ud til Vognen, blev Inger og Per forlovede.

Da Fru Blomberg kom ind igen, saa hun straks, at der var sket noget. Inger stod henne ved Blomstervinduet med Rygen til Stuen; Per ved Siden af.

„Hvad gaar her for sig?“ spurgte hun næsten brysk.

Per traadte et lille Skridt frem imod hende og sagde med en Hovedbøjning:

„Jeg har friet til Deres Datter, Frue, og faaet Ja!“

Nu kom ogsaa Præsten stampende ind i sin stumpede Jakke, og da han hørte, hvad der var foregaaet, fik hans Ansigt et meget alvorligt Udtryk. Til en Begyndelse gav han forskellige pligtmæssige Bekymringer Luft; men — let overvundet som